

Ons verblijf in Arapoti, Brazilë

september 2019

zondag, 8 december 2018

Voor de kerk staat een grote bus. Het zijn de kinderen uit Calogeras die de dienst met zang komen opluisteren. Vandaag is de 'installatie' van de Hollandse pastora. Anders dan de vorige keer wil de kerkenraad dat dit nu gebeurt in de morgendienst. Een goed idee, want zo zijn wij ook zichtbaar voor de Braziliaanse gemeenteleden. Henk en ik lopen samen met de kerkenraad naar binnen en mogen op de voorste bank plaatsnemen. Ik vind dat prettig. Uiteindelijk doen we hier heel veel samen. Hoewel... de 'installatie' beperkt zich tot mij.

dinsdag, 10 september

We beginnen deze week direct met de bezoeken. Wat voelt het goed dat we nu niet meer hoeven te zoeken. De Lomba's (dit zijn de heuvelruggen) zijn ons bekend, we weten wie aan welke Lomba woont, waarlangs we het erf op kunnen rijden en waar we de auto kunnen parkeren. Het klinkt allemaal zo

gewoon, maar als je hier als predikant voor het eerst komt, is het best ingewikkeld om je weg te vinden.

Gemeenteleden die op of rond het centrum wonen, brengen wij lopend een bezoekje. Ook dat kan problemen opleveren, want iedereen heeft één, twee of drie honden om huis heen lopen. Als die honden achter het hek zitten, levert het geen direct probleem op, maar vanmiddag liepen er twee honden los, die ons blijkbaar niet vertrouwden. Ze gingen ongelooflijk te keer en lieten ons de tanden zien. Als we waren doorgelopen, hadden ze zeker hun tanden in onze broek en/of benen gezet. We zijn blijven staan! Dat was niet leuk! Grrr.... ik griezelen er nog van. Op zo'n moment is er werkelijk niemand die je te hulp schiet om je van de honden te verlossen.

donderdag, 13 september 'Naar Castrolanda'

Vandaag gaan we met 'De Brug' (de 50+groep) van de Igreja Reformada van Arapoti naar de kolonie van Castrolanda. Vanmorgen half acht staat de bus al bij de kerk. Wie aankomt, mag direct een plekje zoeken in de bus. Rond acht uur is iedereen die zich heeft opgegeven voor dit uitstapje aanwezig en kunnen we vertrekken. Van Arapoti naar Castrolanda is ongeveer anderhalf uur rijden, een afstand van 100 km. Halverwege hebben we nog even een stop voor wie gebruik van de badkamer (toilet) wil maken.

Rond tien uur komen we aan in Castrolanda.

Het is toch een heel merkwaardig iets: rijdend door een derdewereldland kom je plotseling een zeer welvarende Nederlandse kolonie binnenrijden. We rijden langs de coöperatie met zijn grote silo's waar de vrachtauto's af en aan rijden; langs de mooie witte kerk van Castrolanda, omzoomd met groene palmbomen; langs de school met meerdere bijgebouwen; langs een grote Hollandse graanmolen; langs het museum en langs de vele, vele, prachtige huizen met wonderschone tuinen. Dit is de kolonie Castrolanda, die vlakbij de stad Castro ligt.

Onze bus rijdt richting het zwembad, daar stappen we uit. 'De Jeugd van vroeger' (de 60+ groep uit Castrolanda) staat ons al op te wachten. Wat een hartelijkheid! Voor velen is het een ontmoeting met broers, zussen, neven en nichten. In een overdekt gedeelte tegenover het zwembad drinken we koffie met zelfgebakken koek, cake en koeken. Alles uit eigen keuken.

Zoals men dat hier gewend is, is ook de dominee van Castrolanda, pastor Roberto Verburg, aanwezig. Hij houdt een inspirerende inleiding over 'Wat heb je zelf in huis?' naar aanleiding van het verhaal van de vijf broden en twee vissen (Lc. 9, 10-17). Gelukkig heeft Anke Salomons

de gitaar en zingen we nog enkele liederen.

Na de maaltijd gaan we richting het museum van Castrolanda, waar de geschiedenis van de immigranten levend wordt gehouden. We zijn zeer onder de indruk van de uitgebreide presentatie die we er krijgen en ook van het kijkje achter de schermen. Met subsidies zijn ze in staat geweest hier met zowel betaalde krachten als ook met vrijwilligers een professioneel museum op te bouwen. Op dit moment lopen er nogal wat stagiaires rond die door het personeel zelf worden begeleid. Hulde aan Castrolanda! 's Avonds rond zes uur komen we weer in Arapoti aan.

